

ข่าวสาร กัลยาณธรรม

| ปีที่ ๑๒ ฉบับที่ ๓๙ กันยายน ๒๕๖๐ |

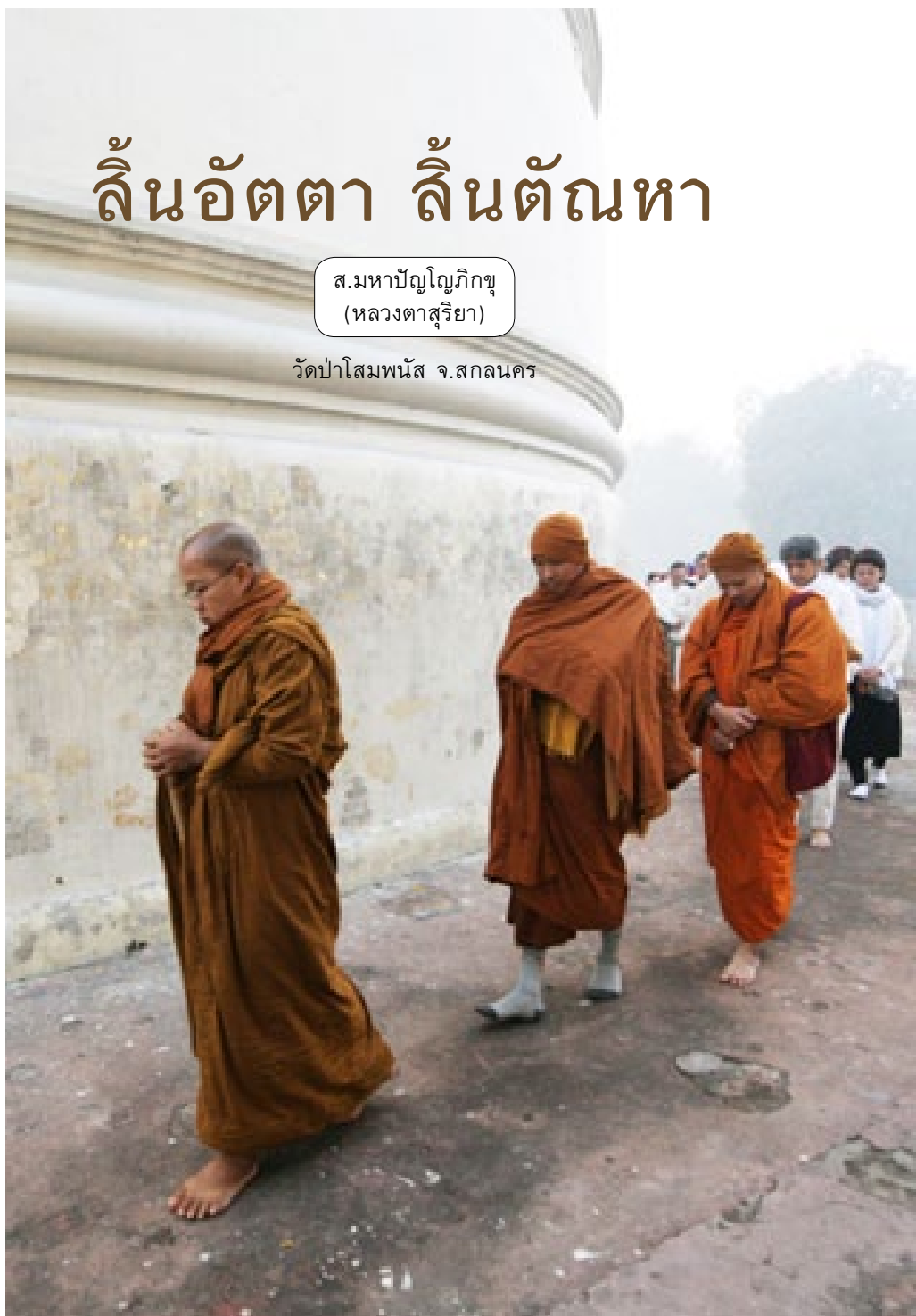
กำหนดการ
งานแสดงธรรม
ครั้งที่ ๓๖

ลีนอัตตา ลีนตัณหา

ส.มหาปัญญาภิกขุ
(หลวงตาสุริยา)

วัดป่าโสมพนัส จ.สกลนคร

“สัจธรรมของสรรพสิ่งล้วนแปรเปลี่ยน
ไหลวนเวียนเปลี่ยนรูปลักษณะตระหนักรู้เห็น
ธรรมชาติเขาไร้เจ้าของมองให้เป็น
ผู้บำเพ็ญเห็นธรรมชัดตรัสรู้”

ไม่ว่าจะเป็นรูปธรรมหรือนามธรรม สิ่งใดที่มีเกิด สิ่งนั้นก็ต้องมีดับ
การเกิด - ดับนับเป็นของคู่ สิ่งไหนมีคู่ล้วนเป็นภาวะสมมุติ ไม่ใช่ความจริง
อย่างที่เป็นอยู่จากผัสสะ ณ ขณะนั้น... เพราะทุกๆ ขณะ คือภาวะของ
ความแปรเปลี่ยน ขึ้นอยู่กับเหตุปัจจัย

มีกลางวันก็มีกลางคืน มีเกิด - มีตาย มีหญิง - มีชาย มีได้ - มีเสีย
มีถูก - มีผิด มีโลกนี้ - มีโลกหน้า ฯลฯ สิ่งใดก็ตาม หากยังมีการ
เปลี่ยนแปลงได้นั้น ไม่ใช่ของจริง (สัจธรรม) เป็นแค่มายาเท่านั้น

ความไม่เที่ยงแท้คือความเที่ยงแท้ (อนิจจังคือสัจจะ) ความไม่แน่นอน
คือความแน่นอน ความไม่จริงคือความจริง จริงคือเท็จ เท็จคือจริง...

เพราะหากไม่มีการเกิดก็ไม่มีการดับ, ไม่มีเกิดก็ไม่มีแก่ มีเจ็บ มีตาย
หากดับการเกิดได้ ตายจะมีมาแต่ไหน ไม่มีอะไรเกิด แล้วจะเอาอะไรตาย
ไม่มีอดีตแล้วจะหาสุขทุกข์มาจากไหน...

ปัจจัยการเกิด คือต้นหาความทะยานอยาก เมื่อมีต้นหาที่ต้องมี
การสร้างภพชาติขึ้นในจิต...เช่นเดียวกับกาย เมื่อสสารสังขารนี้เป็นตัวตน
มันก็ต้องการที่อยู่ ดังนั้นก็จึงเกิดการสร้างบ้านเรือนที่อยู่อาศัยให้มัน จิตนี้

เมื่อยังไม่เกิดปัญญา มันก็อยู่ในสภาพ “สัมภเวสี” แสงทมิฬพญามีอยู่รำไป แต่ไม่ว่าจะภพไหนๆ ก็ไม่ถูกใจอยู่นั่นแหละ วกไปวนมา ขึ้นๆ ลงๆ เข้าๆ ออกๆ เกิดแล้วเกิดอีก ตายแล้วตายอีก ..และแม้การเกิดการตายก็ทำให้ที่สุดของการเปลี่ยนแปลงไม่

“อเนกะชาติสังสารัง สันธาวิสสัง อะนิพพิสัง,
เมื่อเรายังไม่พบญาณ ได้เล่นท่องเที่ยวไปในสังสารเป็นอนекชาติ,
คะหะการัง คเวสันโต ทุกชาติ ปุณฺณปุณฺ,
แสวงหาอยู่ซึ่งนายช่างปลุกเรื้อน คือค้นหาผู้สร้างภพ, การเกิดทุกครา
เป็นทุกข์รำไป,
คะหะการะกะทญฺโฐสิ ปุณฺเฑหัง นะกาหะสิ,
นี่แนะนำช่างปลุกเรื้อน เรารู้จักเจ้าเสียแล้ว เจ้าจะทำเรื้อนให้เรา
ไม่ได้อีกต่อไป,
สัพพา เต ผาสุกาภักคา คะหะกุญฺญํ วิสังขะตัง,
โคจรเรื้อนทั้งหมดของเจ้าเราหักเสียแล้ว ยอดเรื้อนเราก็รื้อเสียแล้ว
วิสังขาระคะตัง จิตตัง ตณฺหานังขะยะมฺขณะคา,
จิตของเราถึงแล้วซึ่งสภาพที่อะไรปรุงแต่งไม่ได้อีกต่อไป มันได้ถึงแล้ว
ซึ่งความสิ้นไปแห่งตัณหา.”

เมื่อรู้แจ้งในตัณหา ตัดกระแสการไหลของตัณหา ถอนรากเหง้าความ
อยาก ภพชาติขาดสะบั้นลง คงเหลืออยู่ก็แต่ “จิตรู้” เท่านั้น

เมื่อใด บุคคลเห็นแจ้งด้วยปัญญอันชอบตามความเป็นจริงว่า สังขาร
ทั้งหลายทั้งปวงไม่เที่ยง เป็นทุกข์ เมื่อนั้นเขาย่อมเหนื่อยหน่ายในสิ่งที่
เป็นทุกข์ที่ตนหลง นั่นคือเส้นทางของจิตสู่พระนิพพาน... เมื่อใด จิตเกิด
ปัญญาเห็นว่าธรรมทั้งหลายทั้งปวงเป็นอนัตตา ย่อมเหนื่อยหน่ายในสิ่งที่
เป็นทุกข์ที่ตนหลง นั่นเป็นทางแห่งพระนิพพาน เป็นวิสุทธิธรรม

ทุกสิ่งอย่างเป็นสังขาร เป็นทุกข์ ไม่เที่ยง เปลี่ยนแปลง ไม่ว่าบุญหรือบาป และแม้กระทั่งจิตของผู้ฝึกได้ฌานสมาบัติขั้นสูงที่เรียกว่า “อเนญชาภิสังขาร” ..สภาวะสมาธิที่พวกพราหมณ์หลงเข้าใจว่าคือที่สุดของความไม่เปลี่ยนแปลง เว้นไว้แต่สภาวะธรรมหนึ่งเดียวที่ไม่ใช่สังขาร คือ “นิพพาน” ไม่มีการเกิดไม่มีการดับ แต่ธรรมนี้ก็มิสภาวะเป็น “อนัตตา” ไม่ใช่ตัวตน ไม่มีตัวตนอะไรให้ยึดถือ ไม่มีเรามีเขา ธรรมอยู่เหนือการเปลี่ยนแปลง

เมื่อวิชชา การเห็นแจ้งในจิตปรากฏชัด สังขารก็ดับหาย เมื่อไม่มีสังขารการปรุงแต่ง แหล่งกำเนิดอึดตามายาก็ปิดตัวลง ถึงซึ่งความเป็นผู้ดับสนิทแล้ว เรียก “อรหัตตชีณาสพ” ●

สตนํจิตสู่อุเบกขา

การกำจัดให้ถึงภาวะเป็นอุเบกขาได้

ก็โดยวิธีการเจริญสตนนี้เอง

จิตที่เป็นอุเบกขา จะเป็นคล้ายกับ

ลูกตุ้มคอยตัวเวลาไว้

ไม่ให้โกรธจัดหรือโลภจัด โดยนัยนี้

มันจะเป็นการกำลายโมหะไปด้วยในตัว

และโมหะนี้แหละ

ที่เป็นตัวปรุงรูปโลกะและโกสะ

อันเป็นตัวที่ทำให้เรากำไปผิดๆ

หลวงพ่อก๊วย จิตตสุภิก

